

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Adunarea reprezentanților mișcării pentru pace din R. P. R.

Intru întâmpinarea Congresului mondial pentru dezarmare generală și pentru pace, s-au desfășurat în cursul zilei de 8 iunie a. c., la Palatul Marii Adunări Naționale, lucrările Adunării reprezentanților mișcării pentru pace din R.P. Română. Au fost de față peste 800 de delegați și invitați din cuprinsul întregii țări — eroi ai muncii socialiste, muncitori, ingineri și tehnicieni, colectiviști, lucrători din gospodării agricole de stat și stațiuni de mașini și tractoare, conducători ai unor instituții de stat și organizații obștești, activiști de partid și de stat, academicieni, oameni de știință, cultură și artă, reprezentanți ai diferitelor culte religioase în frunte cu Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, studenți, pensionari, gospodine, ziaristi români și străini.

Lucrările adunării au fost deschise de dl. acad. Horia Hulubei, vicepreședinte al Comitetului național pentru apărarea păcii și membru în Consiliul Mondial al Păcii.

După ce s-a păstrat un moment de reculegere în memoria lui Mihail Sadoveanu, fostul președinte al Comitetului național pentru apărarea păcii, precum și a altor membri ai Comitetului decedați în ultimul timp, a urmat expunerea d-lui acad. Mihail Ralea, vicepreședinte al Comitetului național pentru apărarea păcii și membru al Biroului Consiliului Mondial al Păcii: „**Lupta pentru apărarea păcii, pentru dezarmare generală și totală — sarcină centrală a timpului nostru**”.

Pornind de la sublinierea că preîntâmpinarea unui nou război este „cea mai importantă și mai arzătoare problemă a zilelor noastre”, vorbitorul a arătat care sînt forțele principale angajate în frontul păcii în frunte cu sistemul mondial socialist. „Dacă toate aceste forțe vor acționa unite, din ce în ce mai activ și mai organizat, războiul va putea fi preîntîmpinat”.

În continuare, s-a stăruit asupra coexistenței pașnice, dezarmării generale și totale ca soluție radicală pentru asigurarea păcii, asupra problemei germane. De asemenea, s-a pus în lumină politica externă de pace a R.P. Române și largul răsunet de care se bucură în întreaga lume ideea convocării Congresului mondial pentru dezarmare generală și pace.

Incheierea cuprinde cuvinte de nestrămutată nădejde în biruința forțelor păcii: „Drumul spre o pace trainică este cel al

luptei active a popoarelor. În această luptă poporul român, ca și pînă acum, își va aduce întreaga contribuție.

Privim cu optimism viitorul. Forțele ce apără pacea sînt imense. Luptînd unite, ele sînt capabile să zădărnicească uneltirile dușmanilor păcii și să asigure popoarelor un climat prielnic muncii pașnice, creatoare.

Adevărul și rațiunea vor triumfa! Cauza păcii este de neînvins!”

După această luminoasă expunere, au urmat discuții. În cuvinte alese și pline de simțire adîncă pentru pace, participanții la discuții s-au întrecut în a arăta necesitatea vitală, frumusețea și folosul luptei pentru pace.

Nu avem loc aici să arătăm toate gândurile, simțirile și voirile ce au fost mărturisite în legătură cu mărețul ideal al păcii. Ne mulțumim să spicim numai cîteva din acestea.

„Nu poate fi îndoială. Toți oamenii cinstiți de pe glob, toți cei care muncesc, toți cei care voiesc să nu moară în chip stupid, nu pot spune decît **nu războiului și da păcii**” — a spus între altele dl. acad. G. Călinescu.

„Astăzi, a spus dl. prof. univ. A. Beleş, datoria și interesul fiecărui cetățean este ca, înrolîndu-se în marea armată a apărătorilor păcii, să lupte cu elan tineresc pentru înlăturarea pericolului unui război. Prin aceasta contribuie atît la salvarea bunurilor materiale și spirituale ale patriei sale, cît și la apărarea întregii civilizații”.

După ce arată că aportul Bisericii Ortodoxe Române pe tărîmul nobilei lupte pentru pace se bucură de înalta prețuire a Comitetului Național pentru Apărarea Păcii, Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian subliniază că: „Biserica noastră este conștientă de faptul că nici o Biserică creștină — mai mult chiar: nici o religie de pe pămînt — nu poate alege altă cale, decît calea slujirii păcii, dragostei și înțelegerii dintre oameni”.

Arătînd că Biserica Ortodoxă a slujit cauza păcii și pe plan extern, dă asigurarea: „Conștientă de răspunderea ce-i revine, Biserica Ortodoxă Română nu va înceta să sprijine și în viitor toate acțiunile menite să înlătore amenințările ce planează în prezent asupra lumii, să elimine din viața omenirii războaiele, cu întregul lor cortegiu de suferințe și distrugerii de

bunuri materiale și spirituale, să asigure tuturor popoarelor o pace reală, în care să domnească înaltele idealuri morale de dragoste, libertate, dreptate și frăție”.

Mișcătoare au fost cuvintele mamei eroine Aneta Ion, care a spus între altele: „Viitorul copiilor noștri este asigurat. Pentru ca pomul vieții lor să înflorească și să dea roade bogate, ei au nevoie de pace. De aceea, îndatorirea cea mai înaltă a noastră, a părinților, este să luptăm pentru victoria păcii”.

Pline de înțelepciune sînt cuvintele d-lui acad. Tudor Arghezi: „Remediul e unul singur. Voința dîrză și activă de pace. Nu voința abstractă, omenirea e sătulă de vorbe goale, ci voința aplicată, voință-fapt, voință-acțiune”.

Cît privește dezarmarea generală și totală, mijlocul capabil să îndepărteze primejdia unui război, dl. acad. Tudor Arghezi constată cu satisfacție: „Există adevăruri care înaintează. Ideea dezarmării generale și totale este un adevăr în mers, pentru că este gîndit de rațiunea omului și simțit de inima lui”.

După terminarea discuțiilor, a fost ales, în unanimitate, Comitetul național pentru apărarea păcii din R.P. Română, compus din 170 de membri, precum și delegația care va reprezenta mișcarea pentru pace din țara noastră la Congresul mondial pentru dezarmare generală și pace. De asemenea, participanții la această măreață adunare au aprobat cu însuflețire unită moțiunea Adunării reprezentanților mișcării pentru pace din R.P. Română.

Cu prilejul primei sale ședințe plene, care a avut loc în aceeași zi, Comitetul național pentru apărarea păcii a ales Biroul, Dl. acad. Mihail Ralea a fost ales președinte al comitetului. În această nouă calitate, d-sa a rostit cuvîntul de închidere a lucrărilor adunării.

Impresionanta adunare a reprezentanților mișcării pentru pace din țara noastră, al cărei scop a fost afirmarea încă odată a hotărîrii dîrze de a apăra pacea, s-a arătat a fi o puternică demonstrație împotriva celor ce uneltesc un nou război mondial.

Dezbaterile acestei adunări luminează mintea, încălzesc inima și întăresc voința oricărui luptător cinstit pentru apărarea păcii. Nu există luptător pentru pace din țara noastră care să nu primească lumină, însuflețire și îndemn din tot ceea ce s-a spus în sînul acestei adunări.

Fiii Bisericii Ortodoxe Române, clerici

(Continuare în pag. 2)

In slujirea păcii

Prima adunare pancreștină pentru pace de la Praga, din iunie 1961, a constatat în unanimitatea celor 680 delegați, că opera păcii începută de Mișcarea creștină pentru pace de la Praga trebuie continuată printre creștini, pentru ca principiul păcii, după voia Mîntuitorului, să-i cuprindă pe toți creștinii. În acest sens adunarea pancreștină a dat Mișcării creștine pentru pace un Secretariat internațional, de 6 membri, un Comitet executiv de 16 membri și un Comitet consultativ de 110 membri, care să susțină mai departe lucrarea păcii din punct de vedere creștin și să includă în ea tot ce ar amenința buna viață pe pămînt.

În acest scop Secretariatul și Comitetul executiv și-au ținut ședințe de lucru la Praga, în octombrie 1961, și la Budapesta, în februarie 1962, pregătind prima întrunire a Comitetului consultativ pentru mai 1962, la Karlovy Vary în Cehoslovacia. Secretariatul, Comitetul executiv și cel consultativ au lucrat în zilele de 11 pînă la 19 mai 1962, exprimîndu-și apoi punctul lor de vedere, luat prin vot unanim, în trei rezoluții: despre dezarmarea generală și totală, pentru încetarea sistemului colonial și cu privire la tensiunea generală actuală.

Pornind de la citatul profetului Isaia: „Căutați pe Domnul... și cu veselie veți ieși și în pace veți fi călăuziți” (55, 6—12), președintele Mișcării J. L. Hromadka și-a expus teza în referatul: „Răspunderea creștinilor în tensiunea internațională actuală”, subliniind faptul că creștinul nu poate fi în actualitate străin de cele ce se întîmplă pe plan internațional, căci există momente periculoase pentru omenire, în care intră doar și creștinii, precum sînt experiențele nucleare de la insulele Christmas, problema germană, etc. De aceea I.P.S. Arhiepiscop Nicodim din Patriarhia rusă a prezentat în coreferatul său despre: „Teologia ortodoxă și poziția ei față de problemele Mișcării creștine pentru pace”, argumentația teologică ortodoxă că la rostirea cuvîntului de „pace” creștinul trebuie să asocieze și faptele reale ale păcii; astfel „cine este aluatul care doapeste toată frămîntătura” (Gal. 5, 9), acela trebuie să slujească păcii pe pămînt (Rom. 14, 19) și atunci Dumnezeu va binecuvînta poporul său cu pace (Ps. 29, 11).

Pentru lămurirea altor probleme importante actuale s-au mai ținut și alte patru coreferate și anume: „Slujirea preoțească a bisericii pentru înlăturarea războiului rece”, prezentat de prof. H. Vogel din Berlin; „Mișcarea creștină pentru pace și Consiliul ecumenic al bisericilor față de problema dezarmării”, susținut de consilierul bisericesc H. Kloppenburg din Germania Federală; „Importanța rezolvării pașnice a problemei germane pentru Europa actuală”, oferit de episcopul reformat T. Bartha de la Budapesta și „Poziția creștinilor față de lupta de eliberare a popoarelor din Africa, Asia și America Latină”, expus cu

multă competență de reverendul J. Mendscole din Liberia, care a subliniat necesitatea lichidării sistemului colonial.

Cu privire la activitatea proprie a Mișcării creștine pentru pace, secretarul general J. Ondra a prezentat în: „Datoria și perspectivele Mișcării creștine pentru pace” că lucrarea acestei Mișcări se tot adincește și lărgiște, încît este în stare să organizeze și conferințe regionale, în filialele ei din Olanda, Anglia, Germania Federală, Japonia și chiar în Africa. Unele au și avut loc, iar altele vor fi organizate în cursul acestui an și în primăvara anului viitor. La aceasta a completat prof. St. Turnsky, că bugetul Mișcării este activ, prezentînd un plus considerabil, fapt care dovedește că bisericile membre știu și în mod material să sprijine concret acțiunile Mișcării, asigurîndu-i astfel lucrarea de viitor.

Lucrările Comitetului consultativ s-au continuat apoi în trei comisii speciale de lucru și anume: teologică, internațională și operativă, în care s-au dezbătut cu multă însușețire toate problemele atinse în referatul principal și în coreferatele lămuritoare. Discuțiile au contribuit la înțelegerea acestor probleme și mai ales la justificarea necesității că orice creștin este cointerestat la bunul mers al lumii și tot ce amenință omenirea în general, atinge și amenință viața fiecăruia în parte. În aceasta constă solidaritatea creștină, că nici un credincios conștient nu se poate sustrage de la îndatorirea sa firească de a fi luptător pentru pace, pentru că însași denumirea de „creștin” obligă la urmarea Evangheliei Mîntuitorului Hristos care dă lumii pacea Sa și cere credincioșilor Săi să o promoveze în viața lor pe pămînt, ea făcînd parte din porunca dragostei către aproapele (Ioan 14, 27 și 13, 34 și 15, 12).

Printre vorbitorii de seamă ai conferinței s-au impus I.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, I.P.S. Arhiepiscop Nicodim de la Moscova, I.P.S. mitropolit Maxim din Bulgaria, P.S. Episcopul Emilian Timiadis, delegatul Patriarhiei ecumenice, teologii și clericii ortodocși V. Spilner, V. Borovoi, Al. Șişkin, L. Partiiski și A. Buievski din Patriarhia rusă, J. Novak, M. Šesan, iar din partea evanghelicilor R. Ullman și A. Keighley din Anglia, U. Trinks din Austria, De Groot din Belgia, J. Hromadka, J. Ondra, A. Ziak, V. Hajek, J. Lochman, J. Smolik din Cehoslovacia; E. Adler și M. Grenier din Elveția; G. Cassalis și H. Roser din Franța; G. Bassarak și W. Schmauch din Germania democrată; H. Kloppenburg, Martin Niemöller, H. Vogel și R. Tietz din Germania federală; A. Thampy din India, Br. Cisarz din Jugoslavia; J. Mendscole din Liberia, L. Hayman din Noua Zeelandă; A. Rasker și H. Kohlbrugge din Olanda; A. Wantula din Polonia; Milton Mayer din S.U.A.; T. Bartha, K. Toth, L. Pakozdy din Ungaria. Multe graiuri s-au vorbit și variați oameni s-au întîlnit, și totuși cu toții vorbeau în același glas al păcii în lume și între popoare.

Apoi Comitetul consultativ a aprobat activizarea celor 11 comisii permanente de lucru, privînd problemele: Pacea și libertatea, Pacea și dreptatea, Pacea și războiul rece, Pacea și țările noi, Problema germană, Abuzul cu creștinismul, Pacea și dezarmarea, Mișcarea creștină și ecumenismul, Lucrarea păcii a tineretului, Informații și Pregătirea celei de a doua adunări pancreștine pentru pace, plănuită pentru anul 1963.

Delegații ortodocși au slujit apoi o sfințită Liturghie panortodoxă, Duminică 20 mai, în catedrala Sf. Ciril și Metodie din Praga, soborul fiind constituit din P.F. Patriarh Efrem al Gruziei, P.S. Episcop Emilian, delegatul Patriarhiei ecumenice, I.P.S. Mitropolitul Ioan de Praga, I.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, I.P.S. Arhiepiscopi Nicodim de Jaroslav și Ioan

de Berlin din Patriarhia rusă, I.P.S. Mitropolit Nicodim din Bulgaria, P.S. Episcop de Prešov și presviterii Br. Cisarz din Belgrad, Feriz Berki din Budapesta, M. Šesan de la Sibiu și cehii J. Novak și B. Aleš. Răspunsurile le-a dat corul catedralei și rugăciunea Domnească a fost cîntată în romînește de prof. Vera Mora-Šesan.

Astfel sesiunea Comitetului consultativ al Mișcării creștine pentru pace de la Praga a adus o piatră fundamentală în plus la construcția măreață a celor ce în lume ostensec pentru pacea, liniștea și bunăstarea omenirii.

Prof. M. Šesan

Credința

(Matei 17, 14—23).

În Sf. Evanghelie ni se spune că Sf. Apostoli n-au putut vindeca pe lunaticul, pe care l-a vindecat apoi Mîntuitorul. Mirați de aceasta ei au întrebat pe Învățătorul: Care este pricina neputinței lor? — Iar El le-a arătat că e nevoie de credință puternică, de post și rugăciuni, iar Sf. Apostoli atunci nu au avut destulă credință. Mai tirziu, după învierea Mîntuitorului și după ce Duhul Sfînt s-a pogorît peste dînșii, credința lor s-a întărit, în așa fel încît au cucerit mii și zeci de mii de suflete pentru Hristos. Se cuvine dar, să vedem: Ce este credința? Care este puterea ei?

Noi, cînd vorbim de credință, ne gîndim mai ales la credința în Dumnezeu și în ceea ce ne spune El, ne învață El despre Sine și despre voia Lui față de noi oamenii. Aceasta e credința religioasă. Credința, în acest înțeles, e încrederea ce o avem în Dumnezeu și în ceea ce ne descoperă El, știind noi că Dumnezeu nu suferă minciuna, ci e Adevărul însuși, că El vrea mîntuirea noastră. Prin credință ne deschidem sufletul ca să primim pe Dumnezeu și învățătura Lui cea sfințită și adevărată. Cel ce crede intră în legătură cu Dumnezeu și în El se revarsă puteri dumnezeiești, care îl întăresc, îl luminează, îl mîngie, așa că „nimic nu-i va fi cu neputință” (Matei 17, 20). Credința este fereastra sufletului, prin care pătrunde înlăuntru lumina și puterea lui Hristos.

Acest lucru îl vedem lămurit de atîtea ori în viața Mîntuitorului. Ori de cîte ori venea cineva la Mîntuitorul și cerea să-l ajute, Domnul nostru Iisus Hristos îl întreba: „Crezi tu că pot să fac aceasta?” sau îi zicea „crede numai”, că „de poți crede toate sînt cu putință celui ce crede” (Mc. 5, 36; 9, 23). La răspunsul „cred Doamne” — cererea lui se împlinea — și Mîntuitorul îi zicea: „Credința ta te-a mîntuit” (Lc. 8, 48; 18, 48). Domnul nostru Iisus Hristos voia să lumineze și să ajute pe cei ce veneau la El, dar ca să-i ajute cerea de la ei credință: să creadă în El, în puterea Lui dumnezeiască. Prin credință ei își dăruiau sufletul cu toată încrederea, se deschideau ca să primească revărsarea darului dumnezeiesc.

Credința ne pune în legătură cu Dumnezeu și ne umple de lumina învățăturii Lui și de puterea Lui cea fără de margini. Ea ne pune sub ocrotirea lui Dumnezeu în toate întîmplările vieții. De aici nu rezultă ca noi să așteptăm de la credință numai minuni. Nu. Credința, e drept, poate face și minuni, dar nu de aceea credem noi în Dumnezeu, ca să vedem minuni la tot pasul. Cel mai minunat lucru în credință nu sînt minunile, ci este faptul că prin ea se stabilește legătura dintre om și Dumnezeu. De aici vine al doilea lucru minunat, că credința ne schimbă sufletul.

De aceea adevărații credincioși nu caută minuni. Ei rîvnesc ca — prin harul lui Hristos — sufletul lor să devină tot mai curat, tot mai plin

Adunarea reprezentanților...

(Continuare din pag. 1)

și mireni, activ înrolați în mișcarea pentru apărarea păcii din țara noastră, vor pune la suflet toate îndrumările, îndemnul și foloasele care se desprind din lucrările acestei adunări. Cu și mai multă rîvnă, stăruință și tărie, ei vor sprijini toate acțiunile ce se întreprind de către țara noastră pentru preîntîmpinarea războiului și consolidarea definitivă a păcii. Căci sînt ferm convinși că săvîrșind acest lucru, ei împlinesc voia Domnului nostru Iisus Hristos, care a venit pe pămînt ca lumea viață să aibă, și încă din belșug (In. X, 10).

C. Sirbu

Despre Duhul Sfânt

A treia persoană a Sfintei Treimi este Duhul Sfânt, carele de la Tatăl porcede și e trimis de Iisus Hristos în lume, ca să ne sfințească, să ne facă fii ai lui Dumnezeu după har. Fiul intrupat, Iisus Hristos, ne-a descoperit pe Tatăl și ne-a trimis pe Duhul, prin care putem zice lui Dumnezeu: Avva, Părinte, căci e Duhul înfierii.

Pogorirea Duhului Sfânt s-a întâmplat la 50 de zile după învierea Domnului.

Pogorirea Sf. Duh este împlinirea unei făgăduințe făcută de Mântuitorul ucenicilor săi, — că după plecarea lui din lume, nu-i va lăsa orfanii, ci le va trimite pe Mângâitorul, care-i va învăța tot adevărul. Dealtfel și poruncă le dăduse Domnul să nu se depărteze de Ierusalim pînă nu se vor îmbrăca cu putere de sus.

În dimineața zilei aceleia, apostolii fiind adunați la un loc au auzit ca o vijelie, o suflare de vînt ce vine repede și Duhul Sfânt a coborît în formă de limbi de foc peste ucenici și îndată s-a văzut lucrarea acestei coborîri: Sfinții Apostoli au primit putere de sus să grăiască cu îndrăzneală în toate limbile pămîntului Evanghelia Domnului. Sf. Petru ia cuvîntul și vorbește mulțimilor venite pentru închinare la templul din Ierusalim, că ceea ce văd ei acum nu este altceva decît împlinirea profeției lui Ioil, profetul care a trăit cu 500 de ani mai înainte: „Voi turna din Duhul meu peste fiii și fiicele voastre”. Și le istorisește mai departe cum Mesia cel așteptat, Mesia cel de toți profeții vestit, a venit și a fost judecat, și osîndit la moarte pe cruce, — dar El a înviat. La întrebarea mulțimilor: „Ce să facem”, Sf. Petru răspunde: „Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să se boteze”... căci „făgăduința aceasta este dată vouă și copiilor voștri. Și s-au botezat ca la 3000 de inși”.

Cît de mare este puterea Duhului Sfânt! Ea face din pescari și vameși apostoli, care vorbesc în fața mulțimilor, fiecărui în limba lui, și convertesc deodată 3000 de inși. După cîteva zile alți 2000 de iudei primesc botezul lui Hristos. Datorită acestei puteri de sus creștinismul se răspîndește peste tot pămîntul și ajunge și la strămoșii noștri care-și lasă sărbătorile lor și-l sărbătoresc pe Hristos, mai păstrînd, la unele sărbători, doar numele. Așa Pogorirea Duhului Sfânt e sărbătoarea Rusaliilor, de la Rosalia, sărbătoarea trandafirilor. Puterea Sf. Duh face din pescari apostoli și din sclavi mucenici. Pe Saul din Tars, îl trîntește la pămînt, asemenea fulgerului, pe drumul Damascului și-l întoarce să propovăduiască pe Iisus și să moară pentru El la Roma.

Cartea ce poartă numele de Faptele Apostolilor, din Noul Testament, cu fiecare pagină și cu fie-

de iubire, de blîndețe, de smerenie, de pace și viața lor să se îmbogățească mereu cu tot mai multe fapte bune. Că credința fără fapte bune este moartă (Iac. 2, 26). Credința fără fapte e ca pomul fără roade.

Să credem în Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Să primim cu credință învățătura Lui, propovăduită de sfînta Biserică. Să ne bucurăm că El ne primește credința și revarsă în noi puteri dumnezeiești. Dar aceste puteri dumnezeiești să le arătăm lucrătoare în fapte bune. „Celui ce crede toate îi sînt cu putință”, adică lui îi e cu putință să mute din loc și să sfarme munți de răutate, care s-au adunat în sufletul lui, și să-i înlocuiască cu munți de bunătate. El va lucra cu dragoste și avînt ca viața tuturor să fie mai bună, mai luminoasă, ca pace și bună învoire să stăpînească în toată lumea, căci mai pîrșus de orice minune este credința însăși lucrătoare prin dragoste care coboară pe Dumnezeu în noi și aduce mari binefaceri în viața noastră.

Pr. N. Mladin

care rînd, vorbește despre puterea Duhului Sfânt, de multe minuni ce se săvîrșesc prin sfinții apostoli. De aceea Faptele Apostolilor a și fost numită „Evanghelia Sfîntului Duh”. Duhul Sfânt lucrează în Biserică, prin sfințele taine, în mod nevăzut, începînd cu botezul. Puterea aceasta se simte în roadele lui binefăcătoare de care vorbește Sf. Pavel, care sînt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea și înfrînarea, care împodobesc pe creștinul ce primește sfințele taine și urmează pe Mântuitorul Hristos.

Puterea Duhului Sfânt se coboară asupra celor care o caută și o doresc. Dumnezeu trimite Duhul Său la cei care-L cheamă și chemarea Lui se face prin rugăciunea noastră. Să-L chemăm și noi cu rugăciunea cu care s-au rugat sfinții: „Împărate ceresc, Mîngâitorule, Duhul adevărului, carele pretutinderi ești și toate le îplinești,

„Cuvîntul trup s-a făcut”

Ioan 1, 14

Încă din perioada primară a Creștinismului s-au ivit din aceia, care au început să învețe învățături greșite asupra persoanei Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Printre ei erau unii pe care îi cunoaștem sub numele de docheți, care susțineau că Iisus Hristos a trăit pe pămînt dar nu într-un trup real, adevărat, ci într-un trup aparent, nereal sau neadevărat.

O astfel de învățatură privind persoana Mîntuitorului era, desigur, greșită și cu totul împotriva adevărului. Împotriva ei s-au ridicat creștinii toți, în amintirea cărora era încă vie viața lui Iisus Hristos — Domnul nostru, cu toate faptele săvîrșite de El printre oameni, dar s-a ridicat cu deosebire Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, singurul dintre ucenicii Domnului care mai era în viață.

Sf. Apostol și Evanghelist Ioan — ca martor ocular, ca unul care a trăit în imediata apropiere a Domnului și pe al cărui piept și-a plecat capul — ne arată limpede că Mîntuitorul Iisus Hristos n-a avut un trup aparent, închipuit, ci unul care se putea pipăi, că Iisus Hristos — Domnul nostru a luat trup omeneș și a trăit cu adevărat printre oameni, că n-a fost în lume ca o nălucă, cum socoteau docheții, ci El s-a intrupat, a trăit aievea, învățînd și făcînd toate minunatele fapte cuprinse în Sf. Evanghelii. Din astfel de motive Sf. Ioan — Apostolul, scrie cuvinte ca cele puse în fruntea acestor rînduri și anume: „Cuvîntul trup s-a făcut și s-a sălășluit între noi și am văzut mărirea lui, mărirea ca unuia născut din Tatăl, plin de dar și adevăr” (Ioan 1, 14). Dacă ar fi să traducem mai corect sau mai fidel cuvîntul grecesc scris chiar de mîna Sf. Ioan ar trebui să spunem: „Cuvîntul carne s-a făcut”, ceea ce spune mai mult și anume aceea că asupra intrupării Mîntuitorului Iisus Hristos nu trebuie să ne înșelăm nici o clipă, ci să fim deplin încredințați de adevărul că El s-a născut, a trăit, a murit și a înviat, viețuind ca orice persoană omenească în carne și oase, Dumnezeu adevărat și om adevărat fiind, afară de păcat.

De aceea, Sf. Apostol Ioan vine și ne reamintește acest adevăr și în prima sa epistolă, zicînd: „Ce era dintru început, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mîinile noastre au pipăit, despre cuvîntul vieții (aceia vă vestim) și viața s-a arătat și am văzut-o și mărturisim și vă vestim vouă viața cea de veci, care era la Tatăl și s-a arătat nouă” (Ioan 1, 1—2). Dacă nu l-ar fi văzut, nu numai că nu l-ar fi propovăduit, dar nici nu s-ar fi gîndit să-l propovăduiască pe Iisus, observă Sf. Ioan Gură de Aur. Și tot el, avînd în vedere munca uriașă de propovăduire desfășurată de Sf. Apostol Pavel, adaugă: „Ce altceva ar fi

vistierul bunătăților și dătătorule de viață, vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pre noi de toată spurcăciunea și mintuiește Bunule, sufletele noastre”. Rugăciunea ne va ajuta să facem din sufletele și trupurile noastre temple ale Sfîntului Duh pentru ca puterea lui Dumnezeu să se simtă în noi și să ne sporească forțele noastre cele bune.

Așa cum Mîntuitorul a răsturnat mesele zaraților din templul de la Ierusalim și a alungat pe cei ce făceau negoț, așa să răsturnăm și noi cele ale omului vechi și să alungăm din sufletele și trupurile noastre deprinderile rele, beția, desfrîul, minciuna, lenea, tot ceea ce ne vatămă sănătatea sufletească și trupească, ne întinează puritatea și dăunează semenilor noștri și societății. Cine a făcut din sufletul și trupul său sălaș al Sf. Duh, pășește în rînd cu lumea nouă, în care se pune temei pe cinste, hărnicie și înfrățire pentru propășirea Patriei noastre și biruința păcii pe pămînt. Căci roada Duhului este pace, dragoste și bucurie.

Pr. I. Sanda

putut, spune-mi, ca să contribuie la o astfel de transformare și să-l decidă să schimbe cinstea cu insulta, liniștea cu primejdiiile și odihna cu zburcîmarea? Nimic absolut decît numai dragostea înflăcărată pentru adevăr”.

Acest adevăr — că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a trăit în trup omeneș, a învățat, a fost răstignit și a înviat — îl face și pe Sf. Apostol Petru să mărturisească în fața Sinedriului ierusalimitean cuvintele: „Nu putem să nu vestim noi cele ce am văzut și am auzit” (F. Ap. 4, 20), pentru că „noi sîntem martori pentru toate cite a făcut El în țara iudeilor și în Ierusalim” (F. Ap. 10, 39). Astfel de fapte îl fac tot pe Sf. Ap. Petru să ne spună cuvinte pe care e bine să le avem mereu în față și anume: „Nu urmînd unor basme meșteșugite am vestit vouă puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci noi înșine am văzut slava lui” (II Petru 1, 16).

După ce a cunoscut pe Mîntuitorul Iisus Hristos, Sf. Ap. Filip îi vorbește despre El lui Natanael, pe care îl poartă să vină să-L cunoască cu cuvintele: „Vino și vezi” (Ioan 1, 47). Filip nu chema desigur pe Natanael să vadă ceva ce nu se putea vedea și pipăi, ci pe o persoană reală, pe Mesia, un om cum altul nu mai fusese.

„Cu adevărat, mare este taina Creștinătății — scrie Sf. Ap. Pavel ucenicului său Timotei — Dumnezeu s-a arătat în trup, s-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit de oameni, a fost crezut în lume și s-a înălțat întru slavă” (I Tim. 3, 16). Și tot Sf. Apostol Pavel arată lui Festus și regelui Agripa, că este încredințat de faptul că cele ce el propovăduiește sînt cunoscute pînă departe, pentru că acestea „nu s-au petrecut într-un ungher” (F. Ap. 26, 26). Într-adevăr, vestea despre intruparea, viața, învățătura și învierea Domnului a trecut destul de repede hotarele Palestinei, căci despre Iisus Hristos vorbesc nu numai Sf. Evangheliile, ci și istoricii iudei și romani, care înregistrau istoria vremurilor de atunci. Este adevărat că ei nu sînt prea mulți și nici nu scriau prea mult despre Mîntuitorul pentru simplul motiv, că în acea vreme nu era nici radio, nici telefon și nici cărți tipărite, mijloace prin care se răspîndește rapid orice eveniment mai de seamă din zilele noastre. Dintre acești istorici, care fac pomnire de Mîntuitorul Iisus Hristos, amintim doar pe doi mai de seamă și anume: Iosif Flaviu și Tacitus.

Iosif Flaviu este un mare istoric evreu din secolul I, avînd un însemnat rol în viața acestui popor. S-a născut în anul 37 sau 38 d. Hr., la scurt timp, așadar, după ce Mîntuitorul Iisus

(Continuare în pag. 4)

„Cuvîntul trup s-a făcut“

(Urmare din pag. 3)

Hristos și-a încheiat misiunea Sa în lume. În cartea sa numită: „Antichități iudaice”, Iosif Flaviu are două texte în care amintește de Iisus Hristos. Primul text sună în felul următor: „În acest timp a trăit Iisus, un om înțelept, dacă poate fi numit om, care era făcător de lucruri minunate, învățător al oamenilor care primesc bucurios adevărul. El a atras la sine mulți iudei și păgîni. Deși Pilat, în urma pîrii fruntașilor noștri, l-a osîndit la răstignire, cei care l-au iubit mai înainte nu s-au lepădat totuși de el. Și nici pînă acum n-a încetat neamul acelor care se numesc după el creștini”. Al doilea text sună astfel: „Marele preot Ananus adună sinedriul ca să judece, și-l înfățișează pe fratele lui Iisus, care se cheamă Hristos, pe Iacob și pe alți cîtiva, și-l osîndi să fie ucis cu pietre”. În acest text este vorba de Sf. Iacob, primul episcop al Ierusalimului, unul din cei patru „frați” sau veri al Mîntuitorului, care a murit moarte de martir, ucis fiind cu pietre în anul 62 sau 63.

Publius Tacitus este un cunoscut istoric roman, care s-a născut în anul 54 d. Hr. și a murit în anul 120 d. Hr. Între anii 115-117 Tacitus a scris lucrarea sa istorică intitulată: „Anale”, în care descrie timpul domniei împăraților romani: Tiberiu, Caligula, Claudiu și Nero, adică perioada dintre anii 14—68 d. Hr.

Se știe că Nero, în nebunia lui, a pus foc Romei. Vorbind despre acest incendiu, precum și de faptul că Nero era învinuit de autor al lui, Tacitus spune: „Ca să înăbușească acest zvon, el (Nero) aruncă vina pe alții și pedepși cu chinuri foarte meșteșugite, pe aceia pe care poporul de jos îi numea creștini. *Aceștia își trag numele de la Hristos, care a fost osîndit la moarte de procuratorul Ponțiu Pilat, pe timpul cînd era împărat Tiberiu*”.

Ca un adevărat istoric, Sf. Evanghelist Luca face mai mult decît ceilalți Evangheliști și anume ne arată cu precizie timpul în care Mîntuitorul Iisus Hristos a ieșit la propovăduire în lume, și anume „în anul al 15-lea al Domniei lui Tiberiu Cezarul pe cînd Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeii și Irod tetrarh al Galileii, iar Filip, fratele său, tetrarh al Ituriei și al țînutului Trahonitidei și tetrarh al Abilenei” (Luca 3, 1), iar noi știm că Tiberiu a trăit între anii 42 î. Hr. și 37 d. Hr., anul al 15-lea al domniei, de care se vorbește mai sus, fiind anul 26 d. Hr., că Ponțiu Pilat a fost procurator al Palestinei între anii 26 și 36 d. Hr., că Irod, tetrarh al Galileii, este fiul lui Irod cel Mare cu samarineanca Maltaca și care a trăit pe vremea nașterii Mîntuitorului, iar Filip este fiul aceleiași Irod cu Cleopatra, o altă soție a sa. Sf. Ignatie Teoforul, ucenic al Sf. Apostol Ioan și mort la scurt timp după el, în anul 107, întărește și el cele spuse mai sus, cînd scrie celor din cetatea Smirnei: „Vreau să vă păziți ca să nu cădeți în cursele credinței deșarte, ci să fiți pe deplin încrezuți de nașterea, patima și învieirea, întimplată pe vremea stăpînirii lui Pilat, că s-au întimplat cu adevărat cu Iisus Hristos, nașdejdea noastră”.

„Cuvîntul trup s-a făcut”. Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul Iisus Hristos, a luat deci cu adevărat trup omensc, trăind aievea printre oameni, ca un om, dar fără de păcat.

Sfinții Evangheliști, ca cei mai apropiați martori, „au văzut și au pipăit” toate acestea, toate adică cele ce ne spun despre viața și lucrarea Mîntuitorului Iisus Hristos. Dumnezeu fiind a luat chip de om, ca un frate al nostru, s-a apropiat de noi, s-a jertfit pentru noi. El este Domnul și Mîntuitorul nostru, al tuturor celor care au iubit și iubesc „arătarea lui” — după cum spune Sf. Apostol Pavel (II Tim. 4, 8), cuvinte care au în vedere tot întruparea Domnului.

Diacon Gh. Papuc

Mîndria

Sf. noastră Biserică ne învață că sînt păcate trupești și păcate sufletești.

Mîndria e mama din care se nasc toate păcatele sufletești, ea singură fiind un păcat mai mare decît toate celelalte păcate la un loc.

Datorită mîndriei a căzut Lucifer, din mîndrie au căzut și Adam și Eva. Mîndria ne ispitește pe fiecare într-un fel sau altul.

Iisus Hristos a venit pe pămînt să înlătore mîndria prin învățătura și exemplul vieții Lui. El a iertat și a vindecat pe toți păcătoșii cu care s-a întîlnit cît a fost pe pămînt, dar față de cei mîndri a fost aspru.

S-a purtat blind, a arătat multă îngăduință și dragoste față de toți păcătoșii, a arătat că raiul stă deschis pentru fiul pierdut, pentru vameș, pentru femeia păcătoasă, pentru tîlharul de pe cruce, dar calea e mai grea pentru cei mîndri, pentru că aceștia anevoie se îndreaptă.

Unii dintre ei au inima așa de împietrită încît nu mai pot scăpa de mîndrie și se afundă tot mai mult în greșelile lor.

Omul mîndru e fărnice, viclean, mincinos, răutăcios și nu poate iubi pe nimeni decît pe sine însuși. Nu se supune și nu ascultă decît de mințea și poftele lui, se laudă cu tot ce știe și cu tot ce are el.

Musturarea ce-o face Mîntuitorul fariseilor se prelungește peste veacuri pentru toți aceia care sînt stăpîniți de mîndrie.

Prin cuvintele spuse de Domnul ucenicilor...: „Feriți-vă de aluatul fariseilor” (Matei 16, 6) El spune creștinilor de totdeauna, feriți-vă de păcatul mîndriei, din care se nasc celelalte păcate

POVEȘTE FOLOSITOARE

Fiule, „dacă-i cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (II Cor. 5, 17). Ca creștin ține seama de aceste povești:

1. Muncește cu drag și cu multă socoteală în decursul vieții tale pămîntești și roagă-te Domnului.

2. Păzește-ți bine sănătatea, care e o prețioasă și sfîntă comoară.

3. Hrănește-te cu cumpătate: puțină carne, multe zarzavaturi, vin cîte puțin și îndoit cu apă, ca să-ți prelungești anii vieții tale.

4. Odihnește-te îndeajuns; opt ore pe noapte.

5. Nu pierde timpul cu nimicul din viață, ci folosește-te de timp așa cum trebuie, mergînd mereu tot înainte, cu multă bărbăție și fiind înarmat cu adevărul și dreptatea.

6. Poartă-te cu multă blîndețe și cu bunătate față de toată lumea.

7. Nu pismui și nu vorbi de rău pe nimeni, ci iubeste și cinstește deopotrivă pe toți oamenii, fiindcă numai așa vei avea viață lungă, pînă la adînci bătrînețe, pe pămînt și vei fi fericit pe deplin și mult laudat în veacuri nesfîrșite.

Iubirea de patrie

O bunică sta de vorbă cu copiii săi și le spunea că lumea este minunată de frumoasă și omul trebuie să trăiască și să muncească în ea, cu drag și cu multă bucurie, ca într-o mare grădînă, binecuvîntată de Dumnezeu. Pămîntul nostru natal, este darul cel mai de preț, ce ni se dă de Dumnezeu în viață, să-l lucrăm, deci, din toate puterile noastre și cu toată dragostea; să-l păstrăm și să-l păzim cu toate forțele ființei noastre, jertfindu-ne pentru el, dacă nevoia și patria o cere.

Dragii mei, cît de mult îmi iubesc patria, cu toate frumusețile ei și cu bogățiile ei nesfîrșite. Este o țară binecuvîntată de Dumnezeu, în care curge „lapte și miere”, ca-n țara Canaanului din vremurile vechi. Și fiecare om are măsura sa în iubire. Ți-e drag fiecare fir de iarbă, aplecat de roua dimineții, sau încălzit de razele binefăcâ-

sufletești. Nu se împacă mîndria cu viața creștină cum nu se împacă întunerecul cu lumina.

Un gînditor creștin spune că dacă un om aprinde în el toate virtuțile (rugăciune, post, binefacere, etc.), dar păstrează mîndria, aceasta va stinge toate faptele lui bune cum stinge vîntul luminările.

Tu poți aprinde din nou virtuțile faptelor bune, dar să fii încreduțat că vîntul mîndriei le va stinge.

Dacă vrei să faci fapte creștinești și să ai folos de pe urma lor, întii să te lapezi de mîndrie și de copiii ei (care sînt iubirea de sine, fărnicea, fala, minciuna, viclenia, clevetirea, etc.)... Cine e biruitor peste mîndrie a înlăturat multe păcate din viața sa și are cale deschisă spre cele bune.

Arma cu care se poate învinge mîndria este modestia. Odată a venit un creștin la un duhovnic și i-a spus: „Părinte, ce să fac, că mă supără mîndria și înălțarea, sînt încrezut și mă văd totdeauna mai bun, mai vrednic și mai cuminte ca alții...”.

— „Bine faci, fiule, căci doar tu ai făcut cerul și pămîntul”, i-a răspuns duhovnicul. — „Ba să mă ierți părinte, că nu le-am făcut eu”. „Apoi, dacă Dumnezeu, care a făcut cerul și pămîntul, nu s-a mîndrit cu dumnezeirea și puterea Sa, ci s-a smerit, cînd s-a făcut Om, pînă la moartea pe cruce, cum te mîndrești tu?”.

Ferește-te, creștine, de mîndrie și de copiii ei: iubirea de sine, lauda, clevetirea, minciuna, etc., care fac lără de folos credința și toată fapta bună și orbesc mințea, învîrtoșează inima de nimic bun nu mai poți săvîrși.

Pr. Radu Terente.

toare ale soarelui ceresc; fiecare ulcior de apă adus de la fîntina din pădure, fiecare copăcel îndoit deasupra lacului, cu frunzele înfiorate, chiar pe vreme fără vînt; fiecare strigăt al cocoșului și fiecare nuraș ce plutește pe cerul cel înalt și pal. Și dacă doresc uneori să ajung pînă la vîrsta înaintată, o doresc din tot sufletul, pentru că viața obișnuită a omului e prea scurtă, pentru a putea sorbi pînă la capăt întregul farmec și întreaga forță tămăduitoare a naturii noastre.

Idealul vieții noastre este acesta: toată lumea să fie fericită, prin cultură, bunăstare, pace, frățietate și multă armonie între popoare, pe tot cuprînsul pămîntului să nu fie nici un locșor pentru durerea omenească. Dacă în lume domnește: libertatea, dreptatea și dragostea — e o lume de toți fericită!

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

† Preot Bercu D. Ioan

În ziua de 30 mai 1962, după o grea suferință a adormit în Domnul părintele Bercu D. Ioan, parohul din Grebenișul de Cîmpie, Protopopiatul Luduș, fiind în vîrstă de 56 ani. A slujit la Sf. Altar timp de 29 ani, dintre care 13 ani la Grebeniș.

A fost un suflet bun, preot convins, cinstit în conducerea treburilor bisericești, exemplu de viață curată, și de o bunătate nemiștinată.

A contribuit mult la desăvîrșirea actului de unificare sufletească, fiind primul preot al Grebenișului după 1948.

Pe ziua de 2 iunie 1962 Părintele Bercu a fost petrecut la locașul de veci de preoți și credincioși. Serviciul prohodirii a fost oficiat de un sobor de preoți în frunte cu trei P.C. Protopopi: de Luduș, Tg. Mureș și Reghin.

După terminarea prohodirii, sicriul a fost purtat în jurul bisericii de către colegi și apoi coborît în mormîntul proaspăt, săpat lîngă biserică, pe care a slujit-o cu atîta dragoste.

Au căzut multe flori și lacrimi. „Dumnezeu să-l odihnească!”

Cei ce l-au cunoscut sînt rugați a înălța rugăciuni pentru odihna și pomenirea sufletului lui.

Pr. Bogdan Alexandru, Pogăceaua